

רחל מרחלת על כל העולם

מדריך לפלייבוי הצעיר

בטוח, היא כבר בהריון, והרופאים אומרים שמה שהיא תלד, יהיה זוג תאומים. צ'ארלי עצמו הוא תאום, וזה כידוע עובר בירושה. הפעם הוא הבין שזה רציני, ולכן הוא החליט להתגרש מאנה, שעדיין נחשבת לי אשתו החוקית. הבעיה היא שהוא לא ידע איפה להתגרש ממנה, כי הוא לא ידע איפה היא נמצאת.

הוא נסע לפאריס, לחפש אותה, ולא מצא אותה. הוא חזר ארצה, וקיבל מבית-הדין הרבני מכתב בזו הלשון: "בית-הדין האזורי של ירושלים מבקש מכבוד בית-הדין לצדק, דק"ק פאריס והמדינה, כי הבעל נוסע עכ"ש לזרפת, וכבוד בית-הדין מבקשים לסייע לו במידת האפשר, ולחלצו מעיגלות הממושכות".

הוא נסע עם המכתב הזה לפאריס, וחזר ללא גט וללא האשה. הוא לא מצא אותה. הוא הלך לבית-הדין הרבני בירושלים וקיבל ממנו עוד מכתב ובו היה כתוב: "הרינו מבקשים מכם לעשות את המאמצים לאחר את האשה, ולגמור ביניהם, כי סבלו של הבעל הוא ללא נשוא".

הבעל הסובל שלח בינתיים את כריסטין, אם התאומים המיועדים שלו, לקופנהגן, ואז הוא קיבל מכתב מפאריס, ובמכתב היה

זו היתה דוגמה אחת, אבל יש לו עוד הרבה דוגמאות כאלה. הדוגמה השנייה מתרחשת בפורטוגל. הוא הכיר שם בחורה אנגליה, שהתייחסה אליו בצורה אדישה, וי-כידוע, פלייבוי ידוע לא אוהב דברים כאלה. הוא הזמין אותה לשוט איתו בסירה. היא עיקמה את האף, ובסוף הסכימה לעשות לו טובה, ולהילחם אליו.

כשהם עלו על הסירה, היא שאלה אותו מאיזה ארץ הוא, והוא הפליט באדישות: "אני מכוויית". היא נרעשה מאד מן העובד דה הוואה, ושאלה אותו מה הוא עושה שם, בכוויית.

"או", הוא המשיך באדישות הקודמת, "יש לי שם וילה, והרמון, ומשרתים, יש לי גן ענק, ואני בעצם עושה כל מה שאני רוצה".

"מה, אתה נסיך?" שאלה בנושיכה עצורה. "מובן שאני נסיך, אלא מה אני יכול להיות? לא רואים עליי?"

"עכשיו אני באמת רואה", הודתה הבחור, "קודם לא הבחנתי בכך, אבל עכשיו אני רואה. תחיי הפנים הללו, וההתנהגות שלך, בעצם, רואים תיכף שאתה נסיך ערבי".

היא ביקשה ממנו שיספר לה עוד על החיים שם, בכוויית, והוא סיפר לה איך הוא והאבא שלו משקים את האדמה בנפט, ומתרחצים בבריכות של מי-בושם, וגרים ב-ארמונות של אלף חדרים, עם חמשת אל-פים משרתים. "ובעצם", הוא הודה בפניה, "זה כבר נמאס לי, כל החיים הללו, וכל העושר הזה".

היא שתתה בצמא גדול את דבריו, והתי-קרבה אליו יותר ויותר, בזהירות רבה. ו-כשהיא היתה כבר קרובה מאד, הוא הר-חיק אותה פתאום מעליו, קם מהמושב, כרע על ברכיו, הוריד את הראש לאדמה, כשפניו לעבר מכה, והתחיל להתפלל. היא הביטה בו בהערצה רבה, אבל הוא הסתכל עליה וצעק: "מה את עומדת, את לא רואה ששעת התפילה הגיעה?"

היא לא ידעה מה לעשות והוא הראה לה איך נופלים על הריצפה, מדביקים את הר-ראש באדמה, ולוחשים בעברית: "אללה אכ-בר, איזה חיים משוגעים אנחנו הולכים לע-שות עכשיו, אמן".

הבחורה חזרה על דבריו מלה במלה, ו-כשגמרה את התפילה, והיתה בטוחה שכבר רכשה לה מקום מכובד בגן-העדן המוסלמי, היא קמה על רגליה והתיישבה לידו, כמעט עליו. כל השאר ברור. ולפי דברי יורם, זה היה די דומה לגן-עדן מוסלמי.

היו לו עוד הרבה מיקרים כאלה, אבל למי שתפס את הפרינציפ לא כדאי לספר אותם, ומי שעדיין לא תפס את הפרינציפ, כל התיאורים לא יועילו.

ואחר כך הסתכלה עליו בהערכה, ואפילו ציינה את המימין הרב בין תמונת הבחורה שבתמונה לבין המראה שלו עצמו, ושאלה אותו אם הוא הסתפר בזמן האחרון. אחר-כך היא לקחה אותו אל הגרמניה היפהפיה, והציגה אותו בנימוס רב: "זה עיתונאי מהטיימס", היא אמרה לבחורה,

יורם

"הוא עורך רפורטז'ה על נשים המטיילות במטוסים. הוא היה רוצה לכתוב עליי. האם את מסכימה?"

הגרמניה הסתכלה עליו, ראתה תיכף שיש לו פנים של עיתונאי, והסכימה ברצון רב. הוא התיישב לידה, עם הנייר והעפרון שלו, והתחיל לשאול אותה שאלות. "האם את נשואה?" הוא שאל אותה, "האם יש לך חבר? כמה זמן את מתכוונת לשהות בפאריס?"

בסוף, כשכל האינפורמציה כבר היתה בידו, והמטוס הגיע לאורלי, הוא נזכר פת-אום: "דרך אגב", הוא אמר לה, "אני עובר בפאריס בדרך ללונדון. אני אשה כאן מס' פר ימים, או אם אין לך מה לעשות..." בערב הוא כבר אכל איתה ארוחת-ערב, ואחר-כך, במשך כל ימי שהותו בפאריס, הוא היה מלווה עלידה בנאמנות רבה.

יורם פולני היה פעם גדול רודפי-הנשים בארץ. לא היתה אשה שהוא לא רדף אחריה, ולא תפס אותה. הוא היה עשיר ויפה ונחמד, הוא היה הפלייבוי מספר אחד של ישראל.

אחר-כך הוא התחתן והתגרש מבחורה אנגליה בשם וונדי, ואחר-כך הוא הפך ב-חזרה פלייבוי ישראלי פעיל.

לפי דעתו יש לו הצלחה ברדיפת ותפי-סת נשים לא בגלל הכסף שלו, או היופי שלו, או השכל שלו, ושאר דברים מסוג זה. לפי דעתו יש לו הצלחה בגלל השיטות המיוחדות שלו. והוא מוכן להעביר את ה-שיטות הללו לשימושו של כל גבר מעוניין. והרי פירוט השיטות, בעזרת דוגמאות מאלפות: לפני זמן מה הוא נסע במטוס ממיונכן לפאריס. מזג-האוויר היה יפה, ו-מצב-רוחו היה מרום, אלא שעננה קלה העיבה על אושרו: בפאריס לא הייתה לו שום בחורה.

גבר אחר אולי לא היה מודאג מכך, אבל בחור הנושא את השם פלייבוי מספר אחד, לא יכול להרשות את זה לעצמו. הוא חישב מיד תוכנית פעולה מאולתרת, ופעל ללא שהיות לפיה.

בהתחלה הוא סקר את המטוס, חיפש ל-עצמו את הקורבן המיועד. הוא מצא אותו במושב השני מלפנים, בצורת יפהפיה גר-מנית וזהרה, הדומה מאד לדוגמנית, או ל-שחקנית, או לכוכבת-לעתיד.

הוא הוציא מכיסו עט ועיפרון וניגש אל הדיילת. "אני עיתונאי מהטיימס", הוא אמר לה, והיא מיד הביטה עליו במישנה-כבוד. "אני עורך רפורטז'ה על נשים המטיילות לבדן במטוסים. היתיי רוצה לגשת לדבר עם הגברת הצעירה הזאת, שיושבת שם, בצד". וכדי לתת לדבריו מישנה-תוקף, הוא הוציא מכיסו כרטיס עיתונאי, שסמך יום לפני כן כידודה, ששמה האנגלי ניתן להת-פרש כשם זכר ושם נקבה. הדיילת הסתכלה על התעודה בהערכה,

שלושה

בסירה אחת

כולם מבקשים את אירית פרמן, כי היא בחורה מבוקשת מאד. יש כאלה ה-מבקשים אותה בגלל הכסף שלה, יש כאלה ה-מבקשים אותה כי גלל היופי שלה, ו-יש כאלה המבקשים אותה בגלל השכל שלה, וכל מי ש-מבקש אותה בגלל איזשהו פרט מה-פרטים המוזכרים, מו-כך, כמובן, לקחת גם את כל השאר. זה הולך ביחד. לא מזמן היא התחילה לצאת עם

אירית

נחום ("תחש"ק" קפ"ז). גם הוא גבר זקן, גם הוא גבר מבוקש בפני עצמו, שנעזב עלידי ויויאן דרייבאנק, אחרי שהיא העדיפה עליו גבר מבוקש אחר.

הם יצאו קצת יחדיו, ואז הכירה אירית פרמן את נחום רון, מפעיליה המרכזיים של רפ"י בתל-אביב. היא לא היתה צריכה ללכת רחוק כדי למצוא אותו, כי ראשית, קוראים לו נחום, והיא היתה כבר רגילה לשם הזה, ושנית, הוא בן-ידוד של נחום קפלן. ושניהם נקראים נחום על-שם אותו סבא עצמו.

אבל למרות הקירבה הזאת היא חזרה ל-נחום הראשון, ומשם בחזרה לנחום השני, כשהיא מקפצת בין שני בני-הדוד. ובסוף, כשהיא כבר לא ידעה במי להחליט, היא התחילה לצאת עם שניהם. איך הם מסתדרים כל השלושה הללו? אנחנו מסתדרים מצויין, הם אומרים. ו-צריך להאמין להם.

פחד הביגמיה

בשבוע שעבר, כשדליה לביא נישאה לג'ון סוליבן, התגבר סוף-סוף למה היא דחתה כל-כך הרבה את הנישואין הללו: היא לא יכלה להתחתן עם אהוב לבה, בגלל סכנת הביגמיה.

כי דליה התגרשה, אבל רק גירושים אזרחיים, כך שלפי חוקי הדת היהודית, היא היתה עדיין נשואה לבעלה הקודם ז'אק ז'ראר.

היתה לה בריה או להאשם בביגמיה, או להיפרד מהאזרחות הישראלית שלה, ולא לבוא יותר ארצה, כדי לא להיתפס עלידי בית-הדין הרבני.

אבל שתי האפשרויות הללו לא מצאו חן בעיניה. לכן היא נסעה לצרפת ב-שבוע שעבר, התגרשה מז'ראר, ונישאה למחרת לג'ון, שהספיק להתגרש מאשתו, אם שלושת ילדיו, לפני זה, בגירושים סנסציוניים, בהם הואשמה דליה בניאוף. ועכשיו סוף-סוף, שניהם גרושים כחוק ונשואים כחוק.

פיזור הנפש

כל הבוהימה של ירושלים מכירה את צ'ארלי בן-סימון, וכולם יודעים שהוא איש הבוהימה הגדול של ירושלים. יש לו המון חברים, ומאז שהוא פתח את הביסטרו שלו, חוגגת אצלו כל ירושלים חגיגות עלי-זות ערב ערב.

הוא מפורסם לא רק בתור בעל הביסטרו, ומלצר לשעבר בבכסוס, הוא ידוע בעיקר בגלל מספר הנשים והילדים הרב שלו. ה-אשה הכי ידועה שלו היתה צירית צרפתיה. קראו לה אנה, היא ילדה לו בת ועזבה את הארץ.

האשה השנייה שלו היתה קנדית. היא חתה איתו ללא נשואין, עזבה אותו, חז-רה לקנדה, וילדה לו שם בן.

האשה השלישית שלו היא כריסטין, בחורה דנית מקופנהגן. עוד לא ידוע מתי היא חזרה אותו, אבל לעת עתה, כה ש-

כריסטין

צ'ארלי

כתוב שאנה נמצאת: היא יושבת לה אי-שם בהודו, ולא מתכוונת לחזור לאירופה בזמן הקרוב.

עכשיו הוא נמצא במצב של פיזור נפש וגוף מוחלט. כריסטין עם זוג התאומים שלו ובתו מאשתו הראשונה נמצאים בקופנהגן. חברתו השנייה עם בנו יונתן נמצאת ב-קנדה, אנה נמצאת בהודו, והוא בין פאריס לירושלים.

ומה הסוף? שהביסטרו, שלא הצליח ל-התנהל בלי צ'ארלי, נסגר בינתיים.